

[Oluf Pedersen.]

Det, man maa ind paa, er at skabe et bedre Fordelingssystem; det er Fordelingen, det er galt med. Hvis man ser paa de Forslag, der her foreligger, baade Regeringspartierne, Venstres og de Konservatives, ja, saa gaar disse Forslag jo ogsaa ud paa at prøve at flytte om paa Fordelingen. Man tager lidt fra den ene, og man giver lidt til den anden, uden at der gives en Retsbegrundelse for Ændringerne. Man nærmer sig i Virkeligheden den kommunistiske Opfattelse, som jo ifølge Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen er den, at enhver skal arbejde efter Evne og nyde efter Behov — han var endda saa frisindet, at det skulde overlades til enhver at bestemme baade sin Arbejdsevne og sit Behov. Sligt er det jo ikke muligt at gennemføre, selv i et primitivt Samfund, medmindre alle Mennesker var Engle. Men ser man paa det, som er blevet Resultatet af Krigen: slappet Moral, Politikernes uretfærdige Lovgivning, Landbrugskrise og Arbejdsløshed, ja, saa tyder det ikke paa, at Menneskene moralsk er saa ophøjede, at de kunde gennemføre en kommunistisk Samfundsordning.

I Modsætning dertil bygger Retsforbundet sin Ordning af Fordelingen paa dette, at enhver skal have sit fulde Arbejdsudbytte. Man skal have lige Ret til Jorden. Har man mere Jord end sin Part enten i Areal eller efter Værdi, som ansættes af Tilbud og Efterspørgsel, maa man enten afgive en Del af Jorden eller skadesløsholde de andre. Den, som ikke selv beslaglægger Jord, maa have sin Del af Jordrenten, alle Mennesker har lige Ret til Guds grønne Jord, og den Jordrente, der skal afgives i Form af Grundskyld, skal saa bruges til at afskaffe Skatterne, til Dækning af de fælles Udgifter, og Forholdet er det, at i det Øjeblik, man gennemfører en retfærdig Samfundsordning, betyder det et Fald i en Række af de offentlige Udgifter, f. Eks. vil Socialreformens Udgifter, der jo er ca. 200 Mill. Kr., i det Tilfælde, at den sociale Nød nedbringes, gaa ned, selv om man vil opretholde selve den Lovgivning, der eksisterer.

Resultatet af de Forslag, vi stiller, vil være, at tre Fjerdedele af de Byrder, der nu hemmer Omsætningen, kan fjernes, og i Løbet af eet à to Aar vil de øvrige Skatter kunne afvikles bortset fra Giftskatterne, som vi anviser til Afvikling af den sociale Forsorg, idet de gamle, som er udbyttede, skal have til Livets Ophold, medens derimod den unge Slægt, naar den

beholder sit Arbejdsudbytte, selv kan sørge for sin Alderdom. Retsforbundet nægter ikke at vedgaa Arv og Gæld. Vi vil tage det nødvendige Hensyn til dem, som er slaaet ud, ligesom vi ogsaa tager Hensyn til de bestaaende Retstilstande gennem den Form, hvorunder vi vil indføre Grundskyld. Men vi vil ikke vælte Byrderne fra tidligere Forpligtelser over paa den unge Slægt, derfor maa de Formuer, som bestaar i Dag, deltage ligeligt i den af os foreslaaede Likvidation af Skattesystemet ved Overgangen til retfærdige og frie Samfundsforhold.

Vi har ikke stillet Ændringsforslag til Afsnit I om Rentekonverteringen. De tidligere Forslag om Konvertering har vi jo støttet; det har været en frivillig Konvertering. En saadan burde efter min Opfattelse være gennemført af Kreditforeningerne og kunde efter min Opfattelse ogsaa være gennemført af dem, hvis deres Direktioner havde været deres Opgave voksne som Debitorernes Repræsentanter. Men her har det altid knebet. Jeg erindrer, at Kreditforeningernes staaende Udvalg i sin Tid gav Penge til Bekæmpelse af Grundskyldtanken — altsaa man tog af mine Penge til at bekæmpe den Sag, jeg arbejder for. Det var et Retsbrud, uden for Foreningernes Formaal, og jeg erindrer da ogsaa, at Indenrigsministeren dengang gav Direktørerne en velfortjent Næse og gjorde dem opmærksom paa, at de var Skyldnernes Repræsentanter. Men dette Udvalgs Optræden forklarer efter min Opfattelse, at man ogsaa ude i Befolkningen til en vis Grad opfatter Direktionerne som Kapitalmagtens Repræsentanter. Det forklarer muligvis ogsaa, hvorfor det kniber med Konverteringen, og hvorfor Indenrigsministeren ønsker Adgang til at paabyde en Konvertering. Da Laan-giverne faar Valget mellem nye, lavere forrentede Obligationer og Beløbet kontant, er det jo intet Overgreb over for dem; Det økonomiske Udbytte af Konverteringen er ikke overvældende. De første 4 Aars Udbytte skal jo betales som Præmie for Ombytningen. Bestemmelserne i § 1, sidste Stykke, om, at ny Gæld bortset fra visse Arter ikke maa stiftes i en Kreditforening eller Hypotekforening, er kun Bluff, og dette gælder ogsaa Bestemmelsen i § 5; her er jeg enig med det konservative Mindretal. Ved Gennemførelsen af de fra vor Side stillede Ændringsforslag vil der skabes en naturlig Mulighed for en frivillig Konvertering.

Til Afsnit II om Rentelettelse er der fra Venstres og de Konservatives Side stil-